

[Àncora del segle XVIII](#) [1]

L'àncora de cep que es conserva a la Facultat de Nàutica va ser un obsequi de la Confraria de Pescadors de Barcelona. Aquest tipus d'àncores va ser d'ús comú als vaixells de vela DEL SEGLE XVIII. Atesa la complexitat de les maniobres al port, aquelles embarcacions solien recolzar-se a les àncores per realitzar-les i no era estrany que, davant de circumstàncies adverses, es perdés l'àncora tant de forma fortuïta com voluntària. La pèrdua de l'àncora era tan corrent que el gremi de marejants tenia establertes les tarifes dels treballs de recuperació. Tot i això moltes no es recuperaven i durant molts anys no va ser estrany que els pescadors es trobessin amb la desagradable sorpresa, ja que solia portar la destrucció de l'aparell, d'enganxar alguna d'aquestes àncores. Una característica destacada d'aquest tipus d'àncores és el cep de fusta la funció del qual és facilitar l'adherència.

De l'àncora que reposa als jardins posteriors de la Facultat de Nàutica de Barcelona, com a element ornamental, molta gent coneix la seva existència, però per una raó trágica.

Ens situarem el desembre del 1968, a quatre dies de la nit de Nadal, aquells dies, ahir com avui, el peix era i és més ben pagat que la resta de l'any. Els pescadors volen aprofitar aquests dies de bona venda per obtenir uns millors guanys setmanals, aquell dia el mar estava agitat, cosa que no impedia pescar algunes barques de Barcelona.

El patró de la “Virgen del Amparo”, una de les barques d'arrossegament més grans aleshores, va decidir pescar en una zona que solia ser abundant en pesca. Una zona amb força obstacles sobre el fons marí; entre aquests obstacles hi havia algunes àncores, en ser zona d'antic ancoratge.

Tot i la perícia del patró de la “Virgen del Amparo”, coneixedor i expert en aquesta zona, la nova xarxa de l'arrossegament va quedar enganxada en una àncora, no es va poder fer res, llevat de requerir els serveis d'uns bussos i intentar recuperar la xarxa.

En el primer intent, la parella Minguet-Maspons, bussos experimentats i bons amics, es van submergir, Minguet va quedar atrapat per una llengua de xarxa traïdora que es movia com un

tentacle, embolicant Minguet per darrere, el bus va intentar alliberar-se d'aquell embull que, ho anava embolicant, Maspons per més que va intentar acostar-se al seu amic, no podia, la poca visibilitat i l'amenaça de les xarxes a la deriva, eren un parany mortal. Maspons va pujar a la superfície buscant ajuda, sabedor que Minguet tenia poques oportunitats de salvar-se, Minguet va morir per asfíxia. El segon equip, format pels bussejadors experimentats del CRIS, Riva i Martinez, es van submergir acudint a la trucada d'ajuda de Maspons; Martinez es va veure sorprès també per les xarxes quan li van embolicar les vàlvules de l'ampolla d'oxigen, va reaccionar deixant-se anar de les ampolles per emergir en una fuga lliure cap a la superfície, immobilitzat per un fort dolor, el seu company Riva el portà cap a l'embarcació, on va morir sobre la coberta, tal com ho descriu l'article aparegut a La Vanguardia, amb data 24 de desembre de 1968.

Source URL: <https://www.fnb.upc.edu/es/node/2218>

Links

[1] <https://www.fnb.upc.edu/es/node/2218>